

EEN BAKJE TROOST

Blijspel in drie bedrijven

door

FROUKJE ANNEMA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN BAKJE TROOST** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FROUKJE ANNEMA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Anneke - restauranthoudster
Frans - taxi-chauffeur (man van Anneke)
Sita - patiënte in rolstoel
Thomas - zoon van Anneke en Frans
Ida - hoofdverpleegster, plus andere rolletjes
Bert - taxi-chauffeur, plus demente oude man
Sjaan - patiënte, plus andere rolletjes
Wilco - taxi-chauffeur, plus jonge vader

TIJD:

Het stuk speelt in juli, in de zomervakantie. (tijd kan niet worden veranderd)

EERSTE BEDRIJF: Dinsdagmorgen
TWEEDE BEDRIJF: Woensdagmorgen
DERDE BEDRIJF: Woensdag op de namiddag

PERSOONSBESCHRIJVING;

Anneke (43) - restauranthoudster, vriendelijke warmvoelende vrouw, gastvrij en hartelijk, heeft problemen met jongste zoon die bij een jeugdbende zit en met haar man die haar verwijt dat dat komt omdat zij zo nodig moet werken en daardoor de zoon thuis niet kan opvangen.

Frans (44) - taxi-chauffeur, man van Anneke, iemand die zich slecht kan uiten, kan problemen met zoon niet aan, geeft Anneke daarvan de schuld, terwijl hij eigenlijk wel beter weet, is rustig en aardig voor de mensen die hij in zijn taxi vervoert.

Sita (48) - vrolijke vrouw die gemakkelijk leeft en overal de humor van inziet, bemoeit zich met alles wat er om haar heen gebeurt, is zo'n beetje 'de clown' in het gezelschap.

Thomas (14) - zoon van Anneke en Frans, puber die met zichzelf aan is, onverschillig, een meeloper, iemand die zich gemakkelijk door anderen laat beïnvloeden, zelf durft hij niets, in de groep speelt hij de held.

Zs.Ida (38) - hoofdzuster, weet van aanpakken, als verpleegster is ze prima, omgaan met mensen is niet haar sterkste punt.

Bert (49) - taxi-chauffeur, vriendelijke man die zich eenzaam voelt en toenadering zoekt bij Sita. Speelt ook mijnheer Rozema (80) een demente oude heer, die alles niet meer zo goed kan volgen. Is vriendelijk en vaak opgesloten in zichzelf.

Sjaan (48) - patiënte die aan de maag is geopereerd, alleen met zichzelf bezig, egoïstisch, vol van zelfmedelijden, kan alleen over haar kwalen praten, praat op zeurderige toon en erg door de neus.

Wilco (30) - taxi-chauffeur, vlotte jongeman, kan goed met mensen omgaan. Speelt ook de jongeman (28) die vader wordt, is dan aandoenlijk, spontaan en komisch zonder het zelf te weten.

DECOR:

Rechts vooraan op het toneel is een klein koffie-restaurant van een ziekenhuis. Kan vrij sumier worden aangegeven met een kleine bar en wat tafeltjes en stoelen. Er wordt alleen koffie verkocht, plus koeken, gebak, wat snoep, chips, kranten en tijdschriften. Schuin achter het restaurant is de gang naar de poli en de afdelingen. Aan de linkerkant van het toneel, vooraan, staat een bank met een laag tafeltje met kranten en tijdschriften, er hangt een telefoontoestel aan de muur. Dit is de plek waar de taxi-chauffeurs zitten te wachten, de ingang van het ziekenhuis is ook aan die kant.

REKWISIETEN:

VOOR ANNEKE: Alles dat in een koffierestaurant hoort, zoals een koffieautomaat, kassa, witte kop en schotels, dienblad, suikerpotten, melkkannetjes, vaasjes met bloemen, gevulde koeken, glas melk, 4 gebakjes, 2 varkenspootjes, briefje van 50 gulden, theedoek, tasje, doos met slingers, ballonnen, serpentes en confetti.

VOOR SITA; Rolstoel met wielbeugels, zodat ze er zelf mee kan rijden, oranje kinderfietsvlaggetje, fietsbel, toeter, zo eentje als het voetbalpubliek gebruikt, plastic tas met transistor, puzzelboeken, puzzelwoordenboek, Margriet, pen, grote zak chips, tasje.

VOOR SJAAN; Zaktelefoon

Verder: Een hangende telefoon, nieuwe kinderwagen, direct-

klaar-camera met stapel foto's, twee pakjes met varkens- pootjes, een Cana(= hoge plant met bovenin één bloem) grote tas met inhoud, zoals twee brillen, een brillenkoker, pakje, sjaaltje, portemonnee, afspraakkaartje, kam e.d..

EERSTE BEDRIJF

Een dinsdag in juli. 's Morgens 9 uur; Anneke op, gekleed in donkerblauw rokje, wit bloesje met rode stippen, naamkaartje op bloesje, wit schortje voor het geld, bezig stoelen, die op de kop op de tafeltjes hangen, klaar te zetten, zet dan koffiemelk, suikerpot en bloemenvaasje op ieder tafeltje, gaat daarna aan het werk achter de bar, koffiezetten e.d.

Sita (*even later is achter de schermen een fietsbel te horen, Sita komt heel vlug en luid bellend opracen in haar rolstoel, vanaf de kant van de afdelingen, heeft beide benen tot de knieën in het verband, er hangt een plastic tas plus een gewoon tasje aan haar rolstoel en er zit een oranje kinderveiligheids-fietsvlaggetje boven aan de rolstoel bevestigd. Ze rijdt met de rolstoel naar een tafeltje. Vrolijk*): Goeiemorgen Anneke! Zo, dus daar was jij ook al weer.

Anneke (*vriendelijk*): Dag Sita. Och ja, we moeten er maar weer tegenaan, hé? En, hoe is het met jou vandaag?

Sita: Niet veel anders dan gisteren. Ik zit nog altijd met twee pootjes waar ik niet op kan staan. Nu al vijf weken. En het duurt ook nog wel even, zeggen ze. Nou ja, ik heb 't hier verder prima. Bovendien ben ik hier nooit alleen en heb ik al heel wat vrienden gemaakt. Anders had ik jòu ook nooit ontmoet. En met mijn racewagentje kan ik overal komen in het ziekenhuis.

Anneke: Zo is dat. Je hebt zo langzamerhand al een behoorlijk tempo.

Sita: Kwestie van trainen. Ik heb mij behoorlijk gespecialiseerd in het bochtenwerk. (*lachend*) Gistermiddag racete ik trouwens bijna iemand omver! Ik was vergeten om voor de hoek van de gang even te bellen. De man kwam de bocht om en ik zag hem te laat. Ging nog nèt goed! Maar kwààd dat ie was! Of ik wel bij m'n volle verstand was, zo hard te racen. 'Nou,' zei ik, 'er staan hier toch geen snelheidsborden?' Toen werd ie helemaal woest. Ik was een gevaar voor de medepatiënten. Ze moesten mij opsluiten! En als het aan hèm lag lieten ze mij nòoit weer los... Kortom, we hebben even gezellig staan kletsen met z'n tweeën. Hé, heb je al koffie?

Anneke: Kind, ik ben nauwelijks open. (*druk bezig*)

Sita: Nou ja, 't zou toch kunnen? Dan moeten we eerst maar even aan de slag. (*haalt transistor, puzzelboeken, puzzelwoordenboek, een Margriet, pen en grote zak chips uit plastic tas, legt alles op tafel, zet radio zachtjes aan, bladert Margriet door tot ze de puzzel heeft en begint dan te puzzelen. Schrijft, denkt even na*): Hé, weet jij wat dat is: Een vrouwelijk beroep met (*telt hokjes*) twee, vier, zes, acht, tien,

twalf letters?

Anneke (*afwezig*): Hm?

Sita: Je luistert niet eens!

Anneke: Jawel, maar ik moet mijn werk ook doen. Wat vroeg je dan?

Sita: Een vrouwelijk beroep met... ja nu ben ik 't weer kwijt! (*telt*) Met twee, vier, zes, acht, tien, twalf, dertien letters.

Anneke: Zopas zei je twalf.

Sita (*geërgerd*): Ja zeg! Zo komen we er nooit uit. Nou, ik zal nog één keer tellen en dan geen commentaar! (*telt weer*) Twee, vier, zes, acht, tien, twalf. Je hebt gelijk, twalf letters.

Anneke: En wat was de vraag?

Sita: Ja, nou ben ik dat weer kwijt! O ja, een vrouwelijk beroep.

Anneke (*heeft duidelijk de aandacht er niet bij*): Bakker.

Sita: Bakker! 'k Ben met jou ook mooi klaar! Bakker! Dat is a: maar zes letters en b: geen vrouwelijk beroep. (*rijdt even naar Anneke toe, kijkt haar opmerkzaam aan*) Is er iets met jou?

Anneke: Nee hoor.

Sita: Je doet wat vreemd vind ik.

Anneke: Dat vind ik van jou ook wel eens.

Sita (*rijdt terug naar haar tafeltje*): Oké, je moet 't zelf maar weten. Je hoeft het mij niet te vertellen, hoor. (*trekt zak chips open, begint daarvan te eten en gaat door met de puzzel*)

Bert in chauffeurskleding, donkerblauw uniform met naam van taxibedrijf op pet en jasje, komt links op, gearmd met oude vrouw met bril, draagt haar tas, een grote, en ze lopen heel langzaam van de ene kant van 't toneel naar de andere.

Bert: Goeiemorgen!

Anneke: Morgen Bert.

Sita (*spottend*): Daar hebben we hem ook weer!

Bert (*tegen vrouw*): Doe maar kalm aan hoor, we hebben alle tijd. Gaat 't nog een beetje?

Mevrouw: Jawel. Alleen mijn knie, hé.

Bert: Die heeft ook al heel wat jaren dienst gedaan.

Mevrouw: Mijn andere knie loopt al evenlang mee en daar heb ik geen last van.

Bert: Dan bent u links georiënteerd, denk ik. Dan slijt de linker knie vlugger dan de rechter.

Mevrouw: Politiek gezien ben ik anders rechts.

Bert: Maar dat weet uw knie niet.

Mevrouw: U heeft een apart gevoel voor humor, jongeman!

Bert: Hé Anneke, hoor je dat? Ik ben nog een jongeman!

Sita: Oude mensen zien zo scherp niet meer.

Bert (*spottend*): Wel ja, daar zit zij ook al weer! En natuurlijk moet ze zich overal mee bemoeien. Puzzel jij nou maar, liefje.

Sita: Ik ben jouw 'liefje' niet. (*eet steeds chips*)

Bert: Jammer. Er kon toch wel iets mooi's opbloeien tussen ons, dacht je niet? (*naar haar toe, pakt wat chips uit zak*)

Sita: Halvegare! (*geeft hem tik op vingers*) Blijf van mijn chips af! Ik heb absoluut geen behoefte aan mannen. En aan zo'n gladiool als jij al helemààl niet.

Anneke: Sita! Denk er een beetje om wat je zegt.

Bert: Dat is dan jammer, want ik vind jou best aardig en ik heb zo'n behoefte aan wat genegenheid.

Sita: Dan neem je maar een kanarie. Is ook lang zo duur niet in onderhoud.

Anneke: Is 't weer zover? Moeten jullie nou altijd bekvechten?

Bert: Was sich liebt das neckt sich.

Sita: Moet ie weer interessant doen? Help me liever even. Wat is een vrouwelijk beroep met (*telt*) twee, vier, zes, acht...

Anneke: Twaalf letters.

Bert: Vrouwenberoep met twaalf letters? Even denken... eh, secretaresse, wat denk je daarvan?

Sita (*spottend*): Secretaresse! Hij heeft ook eens wat gehoord!

Bert: Dan niet. 't Is ook nooit goed. (*tegen oude vrouw*) Weet u op welke afdeling u moet zijn?

Mevrouw (*pakt tas, kijkt er in*): Ja, ik heb de vorige keer een kaartje gekregen, van zo'n juffrouw achter de balie. (*zoekt zenuwachtig in haar tas, kan het niet vinden, haalt dan stuk voor stuk alles uit de tas, geeft dat aan Bert*) Hou even vast.

(*portemonnaie, sjaaltje, grote kam, zakdoek, fotoboekje, plastic zakje met broodjes, brillenkoker, e.d.*)

Bert (*staat onhandig met spullen in z'n handen*): Doe maar kalm aan hoor, we hebben de tijd.

Mevrouw (*als de tas leeg is, houdt ze hem op de kop. In paniek*): Ik heb het niet! Het kaartje is zoek! Nou weet ik niet waar ik moet zijn. Hoe moet dit nou?

Sita (*rijdt even naar haar toe*): Nou, kalm maar mevrouw. Geen paniek. Zitten er geen ritsvakjes in uw tas? (*neemt haar tas af, kijkt er in*) Ja, eentje, maar daar zit niks in. Hebt u het kaartje misschien in uw zak gedaan? (*zet tas neer*)

Mevrouw (*boos*): Nee. In de tàs! Ik weet nog wel wat ik doe, hoor! Jullie jonge mensen denken altijd dat wij ons verstand niet meer hebben.

Sita: Ik niet mevrouw. Ik heb diep respect voor oude mensen.

Mevrouw (*gekwetst*): Oude mensen? Ik hoor nog niet tot de oude mensen!

Sita: Senioren dan, is dat beter?

Anneke: Dat komt wat minder hard aan, wat u mevrouw?

Sita: Wilt u uw zakken even navoelen?

Mevrouw: Dat heeft geen zin.

Sita: Doe het toch maar even. Al was het alleen maar voor mij.

Mevrouw (*voelt in zak*): Daar kan het niet in zitten. Ik weet zeker dat ik het kaartje in mijn tas heb gedaan. (*voelt in andere zak. Kijkt erg verbaasd*) Hoe kan dat nou? (*haalt kaartje er uit*) Zit het wèl in m'n zak. Hoe is 't mogelijk!

Sita (*rijdt terug naar haar plaats*): Ook weer opgelost.

Bert (*kijkt naar spul in zijn handen*): En wat wou u hier mee?

Mevrouw (*bestudeert kaartje, kan het niet lezen, pakt Bert brillenkoker uit handen, geeft hem de bril die ze op heeft, doet dan de leesbril op en leest*): Afdeling 12.

Sita: Dat is de afdeling chirurgie.

Bert (*tegen Sita*): Dacht je dat ik vandaag hier voor 't eerst kwam?

Sita: Die indruk geef je wel, ja.

Bert (*tegen mevrouw*): Afdeling 12. Oké. (*gooit alle spulletjes in een keer in de tas*) Op naar afdeling 12. Gaat u mee?

Mevrouw: Mijn bril.

Bert: Die heeft u op.

Mevrouw: Nee, die andere. Dit is mijn leesbril, zo zie ik niets.

Sita: Wel ja, laat die stakker met de leesbril op lopen!

Bert (*rommelt in tas*): Die andere. Ja, hier. (*geeft haar bril*)

Mevrouw (*verruilt brillen*): De koker.

Sita: Tjonge jonge, jij bent ook geknipt voor dit werk, hè?

Bert: De koker. (*zoekt weer in tas om brillenkoker*) En daar moet dan de andere bril weer in. Zo ja. Klaar is Kees. En dan nu op naar afdeling 12. (*geeft haar arm, draagt haar tas, samen af*)

Sita: Moet ik misschien even mee?

Bert: Als jij je eens wat minder met de mensheid bemoeide, zou de wereld een stuk vrediger zijn. (*af*)

Anneke (*komt met dienblaadje met kopje koffie naar Sita toe*): Alsjeblieft. Het allereerste bakje troost is vandaag voor jou.

Sita: Ah, lekker. Dank je wel. (*betaalt*) Alsjeblieft. Hoeveel bakjes troost zou ik al niet van jou hebben gehad? En al die andere mensen hier uit het ziekenhuis. Ze komen niet alleen om koffie bij jou Anneke, misschien nog wel meer om wat aandacht. Jij doet hartstikke goed werk met je kopjes troost, besef je dat wel? Bij jou kan ieder zijn

verhaal kwijt. Je bent er zo'n beetje sociaal werkster bij.

Anneke: Misschien wel ja. Maar wat ik wilde vragen: Moeten Bert en jij nou altijd zo bakkeleien?

Sita: Och, ik weet niet wat het is, maar Bert lokt het gewoon uit. Ik kan er echt niets aan doen. Zodra ik hem zie gaat het nekhaar mij direct overeind staan. *(laat Anneke nek zien)* Kijk maar. *(pakt dan puzzel weer, laat die Anneke zien)* Moet je kijken, ik heb hem bijna. Dat beroep moet ik dus nog hebben. Secretaresse, zei die halvegare. Dat past lang niet.

(begint te schrijven) Se-cre-ta-res-se. Verdraaid! Het past wèl! Kijk maar. Hoe is het mogelijk! Voor één keer overtreft Bert zichzelf. Nou kind, ga er even bij zitten, er is nog geen klant te zien. En neem zelf ook een bakje.

Anneke *(gaat zitten)*: Nog niet. 't Is mij nog te vroeg.

Sita *(houdt haar chips-zak voor)*: Een paar chippies dan?

Anneke: Nee, dank je.

Sita *(laat haar puzzel zien)*: Moet je kijken wat je kunt winnen.

(leest voor) Een weekend voor twee personen in een luxe hotel met indoor-faciliteiten, zoals sauna en zwembad. Niet gek! Eén probleempje, ik ben maar 'één persoon.' Dan heb ik dus ook niet veel aan een twinbed met luifel, dat je ook kunt winnen. Wat moet ik alleen met een tweepersoons-stretcher? Hé, weet je wat? Als ik win ga jij mee. *(kijkt weer naar puzzel)* Ik moet nog een paar woordjes hebben. Hier: bevoorrechte groep. Weet jij wat dat is?

Anneke: Bevoorrechte groep? Mannen!

Sita: Mannen? Vind jij mannen een bevoorrechte groep?

Anneke: Ikke wel.

Sita: En waarom?

Anneke: Als een man thuiskomt is het eten klaar, het huis schoon, de was gedaan, zijn overhemden gestreken en ligt de krant op hem te wachten. Een vrouw die werkt heeft dat niet. Voor haar staat niks klaar. Ze kan onmiddellijk weer aan de slag.

Sita: Spreek je uit ervaring?

Anneke: Ja.

Sita: Maar jij hoeft toch niet te werken? Frans heeft toch een fulltimebaan?

Anneke: Weet jij wel hoeveel een taxichauffeur verdient?

Sita: Nee. Maar wel behoorlijk, dacht ik.

Anneke: Dat dacht je dan verkeerd. Als je drie opgroeiende kinderen hebt, blijft er mooi niets voor jezelf over. Onze oudste twee studeren in Amsterdam, dat betekent kamer- huur en noem maar op. De jongste van veertien woont nog thuis, maar ook hij begint al behoorlijk wat te

kosten.

Sita: En daarom werk jij?

Anneke: Ja. En ik ben ook aan het sparen.

Sita: Waarvoor? Of mag ik dat niet vragen?

Anneke: Jij wel. Voor nieuwe meubels. We zitten nog altijd op het bankstel dat we kochten toen we trouwden. Dat is intussen 21 jaar oud. Frans vindt iets nieuws niet nodig. 'We kunnen zitten toch?' zegt hij. 'Dat kun je op een aardappelkistje ook,' zeg ik dan, maar dat snapt hij niet. 'Zolang we er nog niet doorzakken,' zegt hij, 'hoeven wij geen nieuwe meubels.' Mannen! Hij zou 't niet eens merken als hij op een aardappelkistje moest zitten. En hij zou je ook niet kunnen vertellen hoe ons bankstel er uit ziet. Maar ik erger me al jaren aan die oude troep en als hij iets nieuws dan niet kan betalen, dan doe ik het zelf. Maar je moet lang sparen, hoor! Meubels zijn hartstikke duur.

Sita: Vertel mij wat.

Anneke: En als ik genoeg heb voor die meubels, ga ik sparen voor nieuwe vloerbedekking en gordijnen. Ik ben er dus nog lang niet! Ik zal nog duizenden bakjes troost moeten inschenken.

Sita (*kijkt weer naar puzzel*): Bevoorrechte groep: Mannen. Nee, dat past niet, het is maar met vijf letters.

Anneke (*trekt Margriet naar zich toe*): Laat eens kijken.

Sita (*wijst aan*): Daar.

Oude man, mijnheer Muizelaar, in pyama en kamerjas, op pantoffels, komt, een beetje kromgebogen, heel langzaam aansloffen, van rechts, laat zich met een diepe zucht heel langzaam op een stoel van het restaurant zakken.

Anneke: Bevoorrechte groep... vijf letters... eh... elite misschien?

Sita (*trekt Margriet weer naar zich toe*): Elite. Ja, dat is goed!

(*schrijft*) Dan weet jij het laatste woord ook vast wel. Even kijken, ja hier: IJzeren mondstuk, met drie letters.

Anneke: Bit.

Sita: Och ja, natuurlijk! Een bit voor een paard. Stom, kon ik niet opkomen. Nou, dan heb ik hem. Ik zal hem opsturen en dan hoor je er wel van als ik wat win. (*is even stil*) Och nee, ik win immers nooit iets. Ja, één keer, toen heb ik een gebreide kruikenzak gewonnen. Maar wat moet je met een kruikenzak als je een elektrische deken hebt? Zulke stomme dingen heb ik nou altijd. (*kijkt om*) Daar is mijnheer Muizelaar al, Anneke.

Anneke (*gaat vlug naar mijnheer Muizelaar toe. Vriendelijk*): Goeiemorgen mijnheer Muizelaar. Dus, daar was u al weer.

(Muizelaar zit voorovergebogen, reageert niet) Weten ze op de afdeling dat u hier naartoe bent gegaan? *(Muizelaar reageert nog niet)*

Sita: Ik ben wel zeker van niet. Hij is weer eens ontsnapt.

Anneke: U kwam voor een bakje koffie, mijnheer Muizelaar? *(Muizelaar blijft in dezelfde houding zitten, zegt niets)*

Sita *(met rolstoel naar hem toe)*: Dat moet je èven anders aanpakken. *(geeft Muizelaar klap op z'n schouder, vrolijk)* Ah! Daar was mijnheer Muizelaar weer! Eerst maar een bakje koffie, niet? *(Muizelaar schiet geschrokken rechtop, zegt nog niets. Sita tegen Anneke)* Eén bakje troost voor mijnheer Muizelaar!

Anneke *(is achter bar bezig, schenkt koffie in, brengt dat naar mijnheer Muizelaar)*: Alstublieft, mijnheer Muizelaar.

Sita: Een lekker bakje troost, daar knapt de mens van op.

Muizelaar *(draait langzaam zijn hoofd in haar richting, kijkt haar een hele poos stil aan, zegt dan)*: Ben jij onze Sannie?

Sita: Nee, ik ben Sita. Sita Jongert, uit Assendelft. Twee pootjes gebroken, maar verder nog redelijk in tact.

Muizelaar: Ben je al naar de slager geweest?

Sita: De slager? Nee. En daar kom ik vandaag ook niet.

Muizelaar: Je zou voor mij naar de slager.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto